

Sygn. akt II AKz 211/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia SA Paweł Misiak (spraw.)

Sędziowie: SA Krystyna Mielczarek

(del.) SO Jarosław Leszczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Kaniewska

w sprawie **K. Z.**

uniewinnionego od popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez oskarżyciela prywatnego **A. J.**

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 12 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II AKo 4/17

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Podniesiona przez oskarżyciela prywatnego argumentacja w treści wniesionego zażalenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w instancji a quo prawidłowo uznał, że w sprawie zainicjowanej wnioskiem oskarżyciela prywatnego **A. J.** o wznowienie postępowania karnego brak jest zarówno podstaw do przyjęcia tegoż wniosku, jak i do wznowienia postępowania z urzędu. Istotnie bowiem wnioskodawca nie wskazał żadnych okoliczności, które należałoby analizować w płaszczyźnie ustawowych przesłanek wznowieniowych, wskazujących jednoznacznie na potrzebę podważenia prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 15 kwietnia 2010 roku o sygn. akt II K 1014/09.

Tym samym słusznie skonstatowano, że wobec oczywistej bezzasadności złożonego wniosku, należy pozostawić go bez rozpoznania – stosownie do unormowania art. 545 § 3 k.p.k.

Prawidłowości stanowiska sądu a quo nie może podważyć zażalenie wniesione przez **A. J.**, gdyż treść środka zaskarżenia zasadniczo sprowadza się do powtórzenia argumentacji przywołanej przez w/w w samym wniosku o wznowienie postępowania i, co za tym idzie, nie odnosi się w żadnej mierze do istoty podważanego rozstrzygnięcia. Twierdzenia autora zażalenia zawarte w wywiedzionym środku zaskarżenia po raz kolejny sprowadzają się z jednej strony do subiektywnych odczuć i przekonań o potrzebie wznowienia postępowania w sprawie oznaczonego sygnaturą II K 1014/09, z drugiej zaś – stanowią szereg gołosłownych i ogólnikowych zarzutów nacechowanych szczególnie

negatywnym ładunkiem emocjonalnym pod adresem Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego w Płocku oraz wobec dwóch sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w Płocku, które zdaniem skarżącego, orzekając w sprawach, w których był stroną, dopuściły się naruszenia etyki zawodu sędziego i obowiązujących przepisów prawa, co w konsekwencji doprowadziło do popełnienia przez jedną z w/nych przestępstwa.

Zgodnie z treścią unormowania art. 541 § 1 k.p.k., stwierdzić należy, że przestępstwo (jego rodzaj nie został określony przez A. J.), którego miano by się dopuścić w związku z prowadzeniem postępowania karnego w sprawie wnioskodawcy przez sędzię Sądu Rejonowego w Płocku, aby mogło stać się powodem do wznowienia postępowania, musi być ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym lub też ustalić należy, że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie wyrok taki nie zapadł, nie ustalono też wystąpienia żadnej z pozostałych wymienionych powyżej przyczyn.

Skarżący ma oczywiście prawo do prezentowania własnych poglądów i przekonań, jednakże nie może oczekiwać, że przyniosą one oczekiwany rezultat w sytuacji, gdy przepisy odnoszące się do nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest instytucja wznowienia postępowania, precyzyjnie określają podstawy wznowienia, ujmując je w katalog okoliczności stwarzających możliwość wyłomu od zasady niepodważalności prawomocnych rozstrzygnięć i – co za tym idzie – muszą być interpretowane ściśle.

W tym stanie rzeczy, „oczywista bezzasadność” złożonego przez A. J. wniosku o wznowienia postępowania była niewątpliwa i widoczna na pierwszy rzut oka, prowadząc do słusznej konstatacji sądu a quo o braku obiektywnej możliwości wzruszenia wyroku w sprawie oznaczonej sygnaturą II K 1014/09.

Dlatego sąd apelacyjny ad quem orzekł, jak w sentencji.

SSA Krystyna Mielczarek SSA Paweł Misiak (del.) SSO Jarosław Leszczyński